Lietas Nr. 133031016
Lietas arhīva Nr. 104AA-0650-16/25

SPRIEDUMS

Rīgā 2016.gada 12.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Brimerberga,
tiesneši D.Dumbre, J.Tiltiņš
rakstveida procesā Rīgā, Abrenes ielā 3, izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **/pers. B/** apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2016.gada 10.maija spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

2015.gada 23.novembrī plkst.09.00. Rīgas pašvaldības policijas vecākais inspektors Māris Stepiņš noformējis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.ZV194019 (*turpmāk tekstā – arī Protokols*) par to, ka /pers. B/ 2015.gada 11.novembrī plkst.14.51. novietojusi automašīnu /TL marka/ A4 AVANT ar valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/ (*turpmāk tekstā – arī Transportlīdzeklis*) publiskajos apstādījumos.

Protokolā norādīts, ka pārkāptas Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 7.2., 36.punkta prasības.

Ar Rīgas Austrumu izpilddirekcijas 2015.gada 3.decembra lēmumu Nr.D57 IA-15-2430 (*turpmāk tekstā arī – Sākotnējais lēmums*) par Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 7.2. punkta noteikto prasību neievērošanu, /pers. B/ uzlikts naudas sods EUR 20.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, /pers. B/ (*turpmāk tekstā – arī sūdzības iesniedzēja*) to pārsūdzējusi augstākā iestādē un ar Rīgas domes Administratīvās komisijas (*turpmāk tekstā – arī iestāde*) 2016.gada 16.februāra lēmumu Nr.D57 7-14 (*turpmāk tekstā – Lēmums Nr.D57 7-14*), Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts, bet iesniegtā sūdzība noraidīta.

Nepiekrītot Lēmumam Nr.D57 7-14, sūdzības iesniedzēja vērsusies Rīgas rajona tiesā.

Ar Rīgas rajona tiesas 2016.gada 10.maija spriedumu /pers. B/ sūdzība noraidīta un Lēmums Nr.D57 7-14 atstāts negrozīts.

Tiesa atzinusi, ka lietā nepastāv strīds par 2015.gada 11.novembrī sastādītā ziņojuma un situācijas shēmas saturu, kā arī par to, ka sūdzības iesniedzēja Transportlīdzekli bija novietojusi Protokolā norādītajā laikā un vietā, bet lietā pastāv strīds par to, vai apstādījumi /adrese/, ir publiski apstādījumi, jo, sūdzības iesniedzējas ieskatā, Transportlīdzekli viņa nav novietojusi apstādījumos, ko atdala norobežojoša apmale, bet iestādes ieskatā, Transportlīdzeklis bija novietots publiskos apstādījumos aiz apstādījumus norobežojošas apmales.

Tiesa, atsaucoties uz Rīgas domes 2007.gada 19.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 ,,Sabiedriskās kārtības noteikumi Rīgā" 3.punktā doto publisko apstādījumu definīciju, Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 2.punktā un Rīgas domes 2005.gada 20.decembra saistošo noteikumu Nr.34 ,,Rīgas teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumi" 208.punktā noteikto par apstādījumiem, kā nepamatotu atzinusi sūdzībā minēto argumentu ka, lai vietu varētu uzskatīt par apstādījumu, vienlaikus jāizpildās diviem nosacījumiem - platība ir ar augiem apaudzēta un platība ir kopta.

Tiesa norādījusi, ka no lietā esošajām foto fiksācijām redzams, ka laukums, uz kura novietots Transportlīdzeklis, nav klāts ar cieto segumu un tas ir norobežots ar nelielu apmali, kā arī vērsusi uzmanību uz to, ka teritorija nav klāta ar vienlaidus zelmeni, kas acīmredzot ir sekas tieši tam, ka teritorija tiek regulāri izbraukāta, novietojot uz tās transportlīdzekļus.

Tiesa konstatējusi, ka lietas materiāli nesatur norādes uz to, ka zemes josla, uz kuras sūdzības iesniedzēja novietojusi Transportlīdzekli, būtu apzīmēta ar norādi stāvlaukums (stāvvieta), līdz ar to, kā nepamatotu atzinusi sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka norobežojošā apmale starp neasfaltēto joslu un asfaltēto teritoriju, aiz kuras sūdzības iesniedzēja bija novietojusi Transportlīdzekli, nošķir brauktuvi no stāvvietas.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus un lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzinusi, ka Iestāde, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi novērtējusi visus lietas faktiskos apstākļus to kopumā un savstarpējā saistībā, konstatējot administratīvā pārkāpuma esamību un pieņemot tiesisku un pamatotu lēmumu.

Tiesa atzinusi, ka sūdzības iesniedzēja Transportlīdzekli bija novietojusi publiskos apstādījumos., t.i., pārkāpusi Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 7.2.apakšpunkta noteikumus.

Tiesa konstatējusi, ka sūdzības iesniedzēja, pārsūdzot Rīgas domes Administratīvās komisijas 2016.gada 16.februāra pieņemto lēmumu Nr.D57 7-14, nav norādījusi apstākļus, ko Rīgas domes Administratīvā komisija nebūtu izvērtējusi savā

lēmumā.

Tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojusies pārsūdzētā lēmuma motivācijai, atzīstot, ka iestāde pārsūdzētajā lēmumā sniegusi pamatotu un pietiekamu skaidrojumu sūdzībā minētajiem argumentiem.

Kā arī tiesa atzinusi, ka iestāde sūdzības iesniedzējai piemērojusi sodu saskaņā ar Latvijas APK 32.pantā noteiktajiem sodu uzlikšanas vispārīgajiem noteikumiem.

Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. B/ iesniegusi apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt spriedumu.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, tiesa nav iedziļinājusies viņas sūdzībā un nav atspēkojusi tajā norādītos argumentus.

Sūdzības iesniedzēja norādījusi, ka iestādes un tiesas faktiskās situācijas interpretācija, ka attiecīgā teritorija ir apstādījumi, ir pilnīgi nepamatota, jo teritoriju, kurā no zemes izlīduši pāris zāles stiebri, nevar saukt par apstādījumiem.

Sūdzības iesniedzēja arī norādījusi, ka iestāde nepamatoti prezumējusi, ka tā kā zemes īpašnieki konkrētajai teritorijai nav izveidojuši kādu sevišķu segumu, tad tie ir apstādījumi.

Sūdzības iesniedzēja vērsusi uzmanību uz to, ka lietā minētā teritorija jau gadu desmitiem tiek izmantota automašīnu novietošanai un līdz šim brīdim, nevienam par to iebildumi nav bijuši.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, tiesa pilnīgi subjektīvi interpretējusi situāciju, konstatējot, ka šajā teritorijā bija jāaug zālei, bet nav konstatējusi reālo situāciju, proti, apstāklis, ka attiecīgās teritorijas īpašniekiem nav līdzekļu, lai teritorijai uzklātu segumu vai arī tie neuzskata to par nepieciešamu, jo ir apmierināti ar to, ka transportlīdzekļi tiek likti uz attiecīgā seguma, nekādā veidā nedrīkst ietekmēt to, ka transportlīdzekļu īpašniekiem ir tiesības likt transportlīdzekļus tur, kur tas nav aizliegts.

Kā arī sūdzības iesniedzējas ieskatā, tiesa nepamatoti atsaukusies uz Rīgas domes 2007.gada 19.jūnija saistošajos noteikumos Nr.80 ,,Sabiedriskās kārtības noteikumi Rīgā" ietverto apstādījumu definīciju, jo Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumos Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" ir norādīta sava apstādījumu definīcija, turklāt, attiecīgā teritorija nav kvalificējama kā apstādījumi.

Sūdzības iesniedzēja norādījusi, ka nav izdarījusi Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumos Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 7.2 punkta pārkāpumu, bet iestāde un tiesa ir nepareizi novērtējusi lietas faktiskos apstākļus un piemērojusi faktiskai situācijai neatbilstošu tiesību normu.

Viedokli par /pers. B/ apelācijas sūdzību iesniegusi Rīgas domes Administratīvā komisija, lūdzot apelācijas sūdzību noraidīt un pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Iestādes ieskatā, sūdzībā ir tikai formāli norādīta lēmuma nepareizība, jo tiek uzturēti tie paši argumenti, kas jau tikuši vērtēti pirmās instances tiesas spriedumā.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto un pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumiem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (*turpmāk tekstā – arī Tiesas kolēģija*) secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā, bet pamats tiesai pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē nebija objektīvi konstatējams.

M o t ī v u d a ļ a

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem, apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā ,,a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Tiesas kolēģija, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus, atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs, pamatots un tas atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Izvērtējusi gan pārsūdzēto spriedumu, gan Lēmumu Nr.D57 7-14, Tiesas kolēģija atzīst, ka tajos ietvertais pamatojums, ir pareizs un pilnībā pietiekams, iestāde un tiesa ir pareizi, vispusīgi un pilnīgi konstatējušas lietas faktiskos apstākļus, novērtējušas lietā esošos un spriedumā un Lēmumā Nr.D57 7-14 norādītos pierādījumus un tiesību normas, līdz ar to, Tiesas kolēģija, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas iestādes un pirmās instances tiesas motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu šajā sakarā nenorāda.

Tiesas kolēģija konstatē, ka apelācijas sūdzība faktiski balstīta uz tiem pašiem argumentiem, kurus sūdzības iesniedzēja norādījusi pārsūdzot gan Rīgas domes Administratīvās komisijas 2016.gada 16.februāra lēmumu Nr.D57 7-14, gan arī Rīgas Austrumu izpilddirekcijas 2015.gada 3.decembra lēmumu Nr.D57 IA-15-2430 un šo argumentu būtība ir sekojoša, teritorija, kurā Protokolā norādītajā laikā bija novietots Transportlīdzeklis, nav atzīstama par publiskiem apstādījumiem, līdz ar to, sūdzības iesniedzēja nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības par Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 7.2 punkta pārkāpumu.

Ņemot vērā, ka apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, proti, gan par Rīgas domes saistošajos noteikumos ietvertajiem apstādījumu definējumiem, gan par to vai strīdus teritorija ir vai nav atzīstama par apstādījumiem Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 izpratnē, gan arī par strīdus teritorijas segumu un teritorijas norobežojošo apmali jau vērtējusi un pamatoti noraidījusi pirmās instances tiesa, tad atkārtota šo argumentu vērtēšana apelācijas instances tiesā nav lietderīga.

Papildus Tiesas kolēģija norāda, ka saskaņā ar Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 ,,Rīgas apstādījumu uzturēšanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 2.punktu, visi apstādījumi Rīgas pilsētas administratīvajā teritorijā uz valsts, pašvaldības un privātīpašumā esošās zemes ir aizsargājami pilsētas apstādījumi. Konkrētajā gadījumā, zālājs neatrodas aiz iežogotas teritorijas, tātad ir publiski pieejams, līdz ar to, uzskatāms par publisku apstādījumu.

Tas apstāklis, ka lietā minētā teritorija jau gadu desmitiem tiek izmantota automašīnu novietošanai un līdz šim brīdim nevienam par to iebildumi nav bijuši, kā to akcentējusi sūdzības iesniedzēja, nepadara šo teritoriju par apstādījumiem neatbilstošu Saistošo noteikumu Nr.204 7.2.punkta izpratnē, bet problēma transportlīdzekļu novietošanai mājas pagalmā, nevar būt par pamatu normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu neievērošanai.

Tiesas kolēģija vērš uzmanību uz to, ka tieši transportlīdzekļu nekontrolētas braukšanas un stāvēšanas rezultāts ir viens no veģetācijas iznīkšanas iemesliem, līdz ar to, kā nekorekts atzīstams sūdzības iesniedzējas apgalvojums, ka teritoriju, kurā no zemes izlīduši pāris zāles stiebri, nevar saukt par apstādījumiem.

Turklāt, sūdzības iesniedzēja nav bijusi konsekventa savā attieksmē par Protokolā fiksēto, jo lietas izskatīšanas laikā Rīgas Austrumu izpilddirekcijā, nav apstrīdējusi Rīgas pašvaldības policijas amatpersonas 2015.gada 11.novembrī /adrese/ fiksētos lietas apstākļus un paskaidrojusi, ka turpmāk centīsies ievērot Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 7.2.punkta prasības.

Tiesas kolēģija uzskata, ka izskatot konkrēto lietu, pirmās instances tiesa ir pilnībā novērtējusi visus lietas apstākļus, kas attiecas uz administratīvā pārkāpuma sastāvu, kā arī pārbaudījusi pierādījumus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, novēršot jebkādas šaubas par to, ka sūdzības iesniedzēja nav ievērojusi Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.204 7.2.punkta prasības, proti, novietojusi Transportlīdzekli publiskajos apstādījumos, tāpēc pamatoti saukta pie administratīvās atbildības, līdz ar to, kā nepamatots uzskatāms sūdzības iesniedzējas apgalvojums, ka tiesa nav iedziļinājusies viņas sūdzībā un nav atspēkojusi tajā norādītos argumentus.

Tiesas kolēģija atzīst, ka sūdzības iesniedzējai administratīvais sods piemērots pamatoti un tiesiski, līdz ar to, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, Tiesas kolēģija uzskata, ka ar to ir iespējams sasniegt Latvijas APK 22.pantā noteikto soda mērķi – panākt, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Tiesas kolēģija secina, ka iesniegtā apelācijas sūdzība nesatur tādus faktus, kuri nebija zināmi, taisot nolēmumu pirmās instances tiesā, sūdzības iesniedzēja nav norādījusi nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiektos uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem.

Tas apstāklis, ka sūdzības iesniedzējas viedoklis un izpratne par tiesību normu pareizu interpretāciju un piemērošanu nesakrīt ar iestādes un pirmās instances tiesas viedokli, nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka iestāde un tiesa ir nepareizi novērtējusi lietas faktiskos apstākļus un piemērojusi faktiskai situācijai neatbilstošu tiesību normu.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas rajona tiesas 2016.gada 10.maija spriedumu atstāt negrozītu, bet iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese I.Brimerberga

Tiesneši D.Dumbre

J.Tiltiņš